

Gloria mântuirii: Ioan 17,22

Ioan 17.22: *Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una.*

A patra glorie în evanghelia după Ioan capitolul 17 este gloria mântuirii, o glorie de care noi avem parte. „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu”. Această glorie se deosebește de cea anterioară. Aici nu este vorba de o glorie pe care El a avut-o mai înainte la Tatăl, înainte de a fi lumea, și pe care El voia s-o primească din nou și de care nimeni nu putea să aibă parte. Însă tot ce dragostea Sa ne poate face parte din ce este al Său, El ne dă, și intenționat El vorbește despre aceasta cu Tatăl Său în prezența ucenicilor Săi, pentru ca ei să poată avea bucuria Lui deplină în ei. Lucrurile, despre care El vorbește, erau o bucurie pentru El. „Dragostea care dă nu așa cum dă lumea, face parte de toate acelora pe care ea i-a ales.”

Această dragoste și-a găsit bucuria în acest dar bogat al harului. El nu putea să-i lase în necunoștință de această destinare mare spre binecuvântare. Cu toate că El i-a strâns în jurul Lui ca pe aceia pe care Tatăl i-a dat Lui și pe care El îi va iubi până la sfârșit, mărimea binecuvântării lor a fost obținută numai prin sudoarea rece a Sa și prin dragostea Sa, prin lupta Sa și prin moartea Sa. Ei puteau avea parte de ea, după ce El a avut crucea înapoia Sa și a înviat, căci ei trebuiau să-și amintească din nou că această rugăciune L-a așezat în duhul Său de partea cealaltă a morții Sale.

Până a murit El a rămas singur, singur în rânduiala Sa, măreț în glorie morală, dar singur. Ca să aibă și pe alții asemenea Lui, El a trebuit să cadă în pământ ca bobul de grâu și să moară. El a trebuit mai întâi să sufere și apoi să intre în gloria Sa, ca să fie posibil ca și alții să aibă parte de această glorie a Sa. Mai întâi numai umblarea și lucrarea în smerenie, apoi învierea, care a adus pe preaiubiții Lui împreună cu El pe același loc al triumfului și al binecuvântării. Mai întâi crucea și apoi cununa, mai întâi ocară și apoi onoarea, mai întâi Fiul în omenire, care a satisfăcut toate cerințele lui Dumnezeu cu privire la oamenii păcătoși, care, părăsit și în singurătate a înfăptuit lucrarea de mântuire, Și-a dat viața, Și-a vărsat sângele, apoi Fiul în înviere, trăind ca Om pentru totdeauna, eliberat de moarte, Cap al unui generații noi, Model al unei ordini noi, făcut în stare să vorbească fraților Săi despre locul Său și despre relațiile Sale, ca unora care erau și ale lor (Ioan 20).

Dar deoarece Dumnezeirea nu poate comunica, Hristos a devenit Om, pentru ca El prin moarte și înviere să poată face cunoscut omului tot ce Omul poate face cunoscut oamenilor credincioși. El îi asigură de locul împreună cu El în aceeași favoare înaintea Dumnezeului Său și Dumnezeului lor, și de partea lor în aceeași legătură familiară ca Fiu al Omului înaintea Tatălui Său și Tatălui lor. El, ca Cel înviat, ultimul Adam, a suflat asupra ucenicilor Săi și prin aceasta le-a făcut parte de viața Sa, viață caracterizată de Duhul Sfânt (vezi Ioan 20.17,22). Înrudirea, favoarea și viața – acestea au fost date preaiubiților Săi, acestea ne-au fost date nouă.

Că toate aceste lucruri se vor dezvolta în glorie, acesta este un adevăr măreț. Dar ele sunt și acum adevărate, și ne putem bucura de ele prin puterea Duhului Sfânt. Ele se arată în felul cum noi ne comportăm aici pe pământ. Lumea nu ne cunoaște, deoarece ea nu L-a cunoscut. Noi suntem acum copii ai lui Dumnezeu. Aici suntem încă necunoscuți, și ce vom fi nu s-a arătat încă. Oamenii veacului acesta ne văd și nu știu cine suntem noi. Când El Se va arăta,

noi vom fi ca El, căci Îl vom vedea așa cum este. Și ei Îl vor vedea, și lumea va recunoaște că Tatăl L-a trimis și că Tatăl ne-a iubit așa cum L-a iubit pe Isus.

Noi avem parte de dragostea pe care Tatăl o are pentru Fiul înviat, și de gloria, care este rodul lucrării Sale pentru oameni. Viața veșnică, biruință asupra morții, salvare din lumea puterii lui satan, chemarea cerească și moștenirea, Dumnezeu este Tatăl nostru, părtășia cu Hristos, El numindu-ne frații Săi, Cel care ne face cunoscut Numele și inima Tatălui, planurile Sale, care ne-au fost revelate – toate acestea ne-au fost deschise și prezentate în învierea lui Hristos. Este gloria care I-a fost dată Lui ca Om (care este Fiul) în înviere, și El ne-a dat-o nouă.

Și El ne-a dat și Duhul Sfânt, așa că toate aceste lucruri pătrund în conștiința și cunoașterea noastră. Noi nu suntem ca aceia care primesc de pomană, care cerșesc de la ușă la ușă darurile lumii acesteia, și nici aceia care caută bunăvoința, favoarea sau ovațiile ei, și nici nu râvnim la societatea ei și nici nu avem interese de ceea ce o preocupă pe ea. Noi suntem fiii ai lui Dumnezeu, ca să umblăm cu inimi mulțumite în demnitate și înțelegere, cu puterea și înțelepciunea, care sunt necunoscute oamenilor, suntem administratori sfinți ai belșugului ceresc nespus de mare, ca să alinăm nevoile din jurul nostru. El a dat din belșug și generos, și noi trebuie să facem la fel. Așa erau ucenicii, așa suntem noi, cei care prin Cuvânt credem în El.

Noi avem acces la Tatăl, noi suntem în lumina a ceea ce El face în această lume de confuzie, noi avem cheia pentru liniștirea suferinței ei actuale, noi cunoaștem soluția de rezolvare a problemelor ei. Lepădarea lui Hristos a amânat eliberarea ei, pacea ei așteaptă reîntoarcerea Sa. Întreaga creație va fi eliberată de robia stricăciunii abia în ziua descoperirii fiilor lui Dumnezeu (Romani 8.19). Dar când El va apărea în glorie, noi vom apărea împreună cu El ca părtăși la această glorie. Noi suferim împreună cu El, noi vom fi glorificați împreună cu El. Căci gloria, pe care I-a dat-o Tatăl, El ne-a dat-o nouă. Noi nu dorim glorie în timpul absenței Lui, noi o vom avea când va veni El. Acum noi avem numai Duhul gloriei (1 Petru 4.14).